

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΝΤΑΙΗΛ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η κοπέλλες του μπαλλέτου, σκόρπιες στα παρασκήνια, περιμέναν τη μουσική ν' άρχισι, για τη δοκιμή της βραδυνης παρυστάσεως...

Ήταν πολύ πρωί ακόμη. Ο μαέστρος της ορχήστρας άργουσε να φανή. Κ' η δροσερές χορεύτριες του μπαλλέτου φλυαρούσαν για να περάση η ώρα.

—Θεέ μου, τι όμορφη πού είνε αυτή η Πέγκυ! μουρμούρισε μέσα του, ο νεαρός χοροδιδάσκαλος μά περίφημος Μπέρτ, λοξεκτυτάζοντας κρυφά μια ξανθούλα μπαλλαρίνα, η όποια περνούσε με αδιάφορο ύφος πλάι του. Το πρόσωπό της μοιάζει με άγγέλου και τό κυρμί της με νεράϊδας... Κοντεύω να τρελλαθώ μαζί της...

Ή Πέγκυ πάλι, μόλις προσπέρασε τόν Μπέρτ, στάθηκε δήθεν να περιεργαστή κάποια σκηνογραφία. Και κρυφά πικραμένη, ψιθύρισε μέσα της παρμπονιάρικα :

—Τι χαριτωμένος νέος, μά και τι άκατάδεχτος πού είνε αυτός ο Μπέρτ!... Πλάι του, άκριβώς πλάι του πέρασα, μά δέν φάνηκε να με προσέχη καθόλου!...

Στέναξε θαθεία η πτωχή μπαλλαρίνα και πρόσθεσε ψιθυριστά:

—Μά, θέβαια!... Χοροδιδάσκαλος αυτός, περιζήτητος καλλιτέχνης με ταλέντο, νέος και χαριτωμένος θάχη... Ω! θάχη πάρα πολλές έπιτυχίες στις γυναίκες... Πώς λοιπόν να προσέξη έμένα;... Έμένα, μια άσημη και ταπεινή χορεύτρια μπαλλέτου, με δέκα δολάρια τη βδομάδα για μισθό;

Τό πρόσχαρο προανάκρουσμα της τζάζ - μπάντ, συμμάζεψε — πρόθυμες και πεταχτές — τις σκόρπιες χορεύτριες του μπαλλέτου. Γέμισαν όλες τη σκηνή, παρατάχτηκαν με ρυθμικές κινήσεις των πλαστικών ποδιών τους, και κρεμάστηκαν με λαχτάρα απ' τα χείλη του Μπέρτ, έτοιμες να συμμορφωθούν με τις κινήσεις του και με τα παραγγέλματά του...

Έκείνο τό πρωί ο Μπέρτ δέν έμεινε ευχαριστημένος με καμμιά από τις μαθήτριές του. Σε κάποια στιγμή ώστόσο, προσηλώνοντας ένα προσποιητά ψυχρό και σοβαρό βλέμμα στην Πέγκυ — δεύτερη στην παρατεταγμένη θελκτική φάλαγγα των χορευτριών, έξ αιτίας του ψηλού, ευλύγιστου κορμιού της — φώναξε έπιδοκιμαστικά :

—Θαυμάσια, μίς Πέγκυ!... Και πιό θαυμάσια θά ήταν, αν γέρνατε κάπως περισσότερο προς τα δεξιά... Χρειάζεται να γυμναστήτε λιγάκι ακόμη, στις κάμψεις και κλίσεις του κορμιού, για να γίνη πιό ευλύγιστη η μέση σας !

Ή μίς Πέγκυ καμάρωνε, όλόψυχα και κρυφά λαχταρισμένη. Οι έπαινοι αυτοί του λατρευτού της, φώτιζαν τό πρόσωπό της από αγαλλίασι κι' ευτυχία...

Μά λίγο θάσταξε η φωτεινή αναλαμπή της χαράς αυτής, στα γλυκά γαλανά μάτια της : Ο Μπέρτ έπλαψε άμέσως να την κυττάζη, προσήλωσε σ' άλλη χορεύτρια τό άεικίνητο κι' αύστηρο βλέμμα του, κι' έξακολούθησε τη διδασκαλία του, σαν να μην υπήρχε πειά Πέγκυ!

Δυό μήνες έξακολουθοῦσε τώρα, κάθε μέρα συνέχεια, τό κρυφό αυτό και θασανιστικό — και για τούς δυό τους — παιχνίδι. Κι' όμως λατρευόντουσαν οι δυό θελκτικές εκείνες υπάρξεις.

Ωστόσο, από φόβο ή Πέγκυ κι' από άλλόκοτο έρωτικό καπρίτσιο ο Μπέρτ, δέν έννοούσαν να δείξουν — ο ένας στον άλλο — τό τρυφερό τους αίσθημα... Οσο κυλούσε μάλιστα ο καιρός, τόσο κι' η στάσι τους γινόταν πιό ψυχρή, πιό αδιάφορη πιό έπιφυλακτική !

— Είνε σωστό άγρίμι! ψιθύριζε μέσα του με πικραμένη άπογοήτευσι ο Μπέρτ. Δέν τώχει ίσως σε τίποτα, να με ρεζιλί-

ψη μπρός σ' όλο τό μπαλλέτο μ' ένα χαστοῦκι της αν της ψιθουρίσω κανένα γλυκόλογο ! Με άποφεύγει η γοητευτική αυτή μικροδιαβόλισσα!... Κι' όμως, τη λατρεύω...

Κ' η Πέγκυ πάλι, ψιθύριζε κρυφά με τη σειρά της: —Χάθηκα, αν τολμήσω να τόν γλυκοκυττάξω!... Είνε τόσο όμορφος, τόσο κομψός, τόσο χαριτωμένος, ώστε έξάπαντος θά είνε και σκληρός!... Πολυχαιόμενος από τόσες καλλονές της άριστοκρατίας καθώς είνε, θάχη γίνει έγωιστής, άκαρδος, άπρονος!... Ω, με είρωνείες θά δεχθή μια γλυκειά ματιά μου, και με σαρκασμούς θ' άπαντήση σ' ένα λόγο λατρείας μου γι' αυτόν...

Κι' ο καιρός, όπως είπαμε, κυλούσε θασανιστικά, άνυπόφορα, για τις δυό έκλεκτές, αλλά κ' υπερήφανες αυτές ψυχές...

Ένα πρωί, έπί τέλους, και κατά τό διάλειμμα των δοκιμών, ο Μπέρτ βρισκόταν άποτραθηγμένος στα παρασκήνια. Έκει, κρυμμένος πίσω από μια κουρτίνα — όπως συνήθιζε να κάνει κάθε μέρα τόν τελευταίον καιρό — κύτταζε κρυφά τις μαθήτριές του, η όποιες έμεναν σκόρπιες και φαιδρά φλυαρώντας μεταξύ τους στη σκηνή, όσο κρατούσε τό διάλειμμα.

Εύκολο θέβαια να μαντέψετε, ότι την Πέγκυ του — και μονάχα αυτή — κυττούσε κρυφά με διψασμένο βλέμμα ο Μπέρτ. Μη μπορώντας να την κυττάζη έλεύθερα, εύρισκε άνακούφισι άνέκφραστη να την καμαρώνη κάθε πρωί μυστικά, κρυμμένος πίσω απ' την κουρτίνα...

— Που είνε λοιπόν σήμερα ; μουρμούρισε εκείνο τό πρωί ο Μπέρτ, σκύβοντας με περισσότερη λαχτάρα στο άνοιγμα της κουρτίνας. Λές και χάθηκε ξαφνικά η Πέγκυ μου, σαν νάνοιξε η σκηνή και να την κατάπιε!

Πραγματικά η Πέγκυ είχε εξαφανιστή, σε μια στιγμή... Είχε αφήσει μια φαιδρή παρεούλα από συναδέλφους της — με τις όποιες μιλούσε ως τότε — κ' είχε χάθη στα παρασκήνια δίχως κανέναν, ούτε ο ίδιος ο Μπέρτ, να τό άντιληφθή καλά-καλά...

— Τί νάγινε, η μικρούλα μου;... Ποῦ να πήγε; έξακολουθοῦσε να μουρμουρίζη με λαχτάρα ο Μπέρτ.

Μά σκίρτησε ξαφνικά... Ένοιωσε ένα άόριστο, άνεξήγητο ψυχικό συναίσθημα, να του μουδιάζη τα νεύρα και τό λογικό... Ένοιωσε την προσέγγισι κάποιας μαγνητικής ύπαρξεως κοντά του, τό έλκυστικό βλέμμα της όποιας του προξενούσε άνέκφραστη άνατριχίλα, καθώς τ'όνοιωθε προσηλωμένο άπάνω του, χαϊδευτικά...

Ή Πέγκυ βρισκόταν από πίσω του.

Γύρισε... απότομα... άθελά του...

Κι' άντίκρυσε τότε, τό θελκτικό πρόσωπο της αγαπημένης του να τόν κυττάζη δειλά, άμήχανα, δισταχτικά!

— Τι έπιθυμείτε, μίς Πέγκυ ; τη ρώτησε άμέσως, κρυφά θαθεία παραγμένος και προσπαθώντας να ξαναπάρη τό σνηθισμένο ψυχρό ύφος του.

Έκείνη ταραχθηκε έπίσης θαθεία, μά δλοφάνερα. Τό πρόσωπό της έγινε γλωμό, σαν κερένιο. Με δισταγμό, με άλλόκοτα παραπονετική φωνή, ψιθύρισε!

— Σας παρακαλώ... κύριε Μπέρτ, θά ήθελα να σας παρακαλέσω...

Και διπλασιάζοντας την αγωνιώδη προσπάθειά της, έξακολούθησε:

— Θέλω να φύγω απ' τόν θίασο!... Δέν μπορώ πειά να...

— Άρμόδιος είνε ο θιασάρχης μας, μίς Πέγκυ! έκανε ψυχρά ο Μπέρτ, παρ' όλο πούγινε κατάχλωμος ξαφνικά κι' αυτός. Σ' αυτόν να...

— Άρμόδιος είσθε σεΐς! διέκοψε μ' έξαψι τώρα η Πέγκυ, νοιώθοντας δάκρυα (Συνέχεια εις την σελίδα 46)

Ή Πέγκυ ήταν από πίσω του.

Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 24)

Ένας από μās τέλος την έπηρε στην άγκαλιά του και τη μετέφερε στον πύργο. Έκει, όταν συνήλθε, μās είδε όλους συγκεντρωμένους γύρω της και ρώτησε με άγωνία :

—Και ποιός; Ποιός ήταν πού...

Πριν ακόμα τελειώσει την έρώτησί της, ό κυνηγός εκείνος πού την επέβλεπε, ό άχώριστος συνοδός της, στάθηκε μπροστά στά μάτια της και τής είπε, με φωνή σταθερή:

—Έγώ!... Μαρκησία!...

‘Η δνίς Διάνα ντέ Λογκπιέρ έμεινε άφωνη. “Επειτ’ από λίγες στιγμές του έδωσε να καταλαθη με μιά αυστηρή χειρονομία, ότι θά έπρεπε να φύγη άμέσως από κοντά της... Έκείνος ύπάκουσε και άπομακρύνθηκε, με κλονισμένο βήμα, με σκυμμένο τό κεφάλι...

‘Ο ένοχος αυτός, φίλε μου, από την νύχτα εκείνη αποφάσισε να φύγη, να τραθηγτή μακριά άπ’ τον κόσμο, να ζήση μόνος του, χωρίς καμμιά συντροφιά...

Και τώρα, έδω και τριάντα χρόνια, δέν είδε πειά κυνένα, και όλοι τον ξεχασαν...

Μετά τό φριχτό εκείνο δράμα, ζή έγκαταλελειμμένος, σε μιά έρημη γωνιά, ήσυχος όμως χωρίς καμμιά τύψη, γιατί, όπως θά καταλάβατε, δέν είχε σκοτώσει αυτός τό μαρκησιου...

‘Η δνίς ντέ Λογκπιέρ, από τότε, ποτέ της δέν έμαθε την αλήθεια, ούτε πρόκειται να την μάθη στο μέλλον...

‘Ο συνοδός της όμως, πού τής έκανε εκείνη τη φριχτή, την ψεύτικη έξωμολόγησι, είχε καταλάβει, πως ή κόρη αυτή, αν έμάθαινε εκείνη τη στιγμή, τη φριχτή, την τραγική, αλήθεια, ότι ή ίδια δηλαδή είχε σκοτώσει τον πατέρα της, δέν θά μπορούσε να ζήση πειά, ύστερα από τέτοιες τύψεις...

—Και τι σās έσπρωξε έσās, ρώτησε τότε άπότομα, ξέροντας πειά ποιόν είχα άπέναντί μου, να κάνετε μιά τέτοια θυσία, για τη δίδα ντέ Λογκπιέρ ;

‘Ο γηραιός μου φίλος αναστέναξε και ύστερα από λίγο, ψιθύρισε με μιά φωνή πού έλεγες ότι έβγαине από τα θάθη τής ψυχής του :

—Την αγαπούσα!... Την αγαπούσα τρελλά... ασυλλόγιστα... μέχρι θυσίας... “Ημουν διατεθειμένος να τής προσφέρω και αυτή ακόμα τη ζωή μου, αν ήξερα πως έτσι θά γινότανε πιό ήσυχη, πιό ευτυχισμένη...

HENRY DE FORGE

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

‘Η Μάτζυ κατάλαβε πειά ότι ό Τζών είχε άρχίσει να μπλέκη στά δίχτυα της. Και τότε απέφασισε να τον κατακτήση.

“Ενα πρωί λοιπόν όταν πάλι τον συνάντησε την ώρισμένη ώρα παραπονέθηκε:

— ‘Η θίλλες μας είναι τόσο κοντά κι’ όμως ποτέ δέν έτυχε να παίξουμε μαζί ή να τρέξουμε με τ’ άλογά μας στο δάσος. Έλάτε αύριο να κάνουμε ένα περίπατο. ‘Η συντροφιά σας μου είναι πάντοτε ευχάριστη.

Και για να μη προδώση την συγκίνησί της, σπιρούνιασε τό άλογό της και χάθηκε από τα μάτια του.

‘Ο Τζών ήταν ένθουσιασμένος. Κατάλαβε ότι κι’ ή Μάτζυ ανταποκρινόταν στο αίσημά του, κι’ αυτό τον γέμιζε χαρά. Έκείνη την νύχτα, ή ώρες του φαινότουσαν ύπερβολικά άργές. Τον έπνιγε ή άνυπομονησία του. Δέν έβλεπε ποτέ να έρθη ή στιγμή για να τρέξη να συναντήση τη Μάτζυ.

Βρέθηκαν την ώρισμένη ώρα και διασκέδασαν μέχρι τό μεσημέρι. Τό δάσος εκείνη την ήμέρα είχε μιά άφάνταστη γοητεία και ό Τζών έβλεπε πιό ώμορφη και πιό χαριτωμένη τη Μάτζυ.

Και σε μιά στιγμή πού κάθησαν να ξεκουραστούν κάτω από την σκιά ενός δέντρου, ό Τζών, χωρίς να τής πη ούτε μιά τρυφερή λέξι, την πήρε στην άγκαλιά του και την φίλησε παράφορα.

‘Η Μάτζυ δέν αντίστάθηκε καθόλου. Τον έφησε να τής χαϊδεύη τα χέρια τρυφερά και να τής μιλάη για τα σχέδια του μέλλοντός τους.

Μετά από λίγους μήνες έκαναν τους γάμους των. Μά οι φίλοι τους ποτέ δέν μπόρεσαν να καταλάβουν πως ό Τζών Χάρτινγκ είχε γίνει τόσο καλός και για ποιό λόγο ή Μάτζυ Λάουριγκ είχε δεχθή να παντρευθή αυτόν τον παράξενυ άνθρωπο.

Μόνο ό πατέρας τής Μάτζυ χαμογελούσε ευχαριστημένος. Αυτός μόνο ήξερε τό μυστικό τής κόρης του. Αυτή ή ώμορφη άμαζόνα είχε έρωτευθή τον Τζών από πείσμα και τον είχε αναγκάσει με την έπιμονή της να την έρωτευθή και να την κάνει γυναίκα του.

‘Ηταν μιά πραγματική Λάουριγκ !

ΛΟΥΪΣ ΝΑΡΛΥ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

στά μάτια της. Έξ αίτίας σας θέλω να φύγω άπ’ τό θίασο !

‘Ο Μπέρτ συγκλονίστηκε και την κύτταξε έκθαμβος... Τά όρθάνοιχτα από λαχτάρα κι’ από μιά γλυκειά προαίσησι, μάτια του καρφώθηκαν έρωτηματικά στο χλωμό πρόσωπο τής νέας... Είδε τά δάκρυά της να κατρακυλούν πάνω στα βελουδένια μάγουλά της... Είδε τό αγαλμάτινο κορμι τής νεαρής μπαλλαρίνας, να σιογοτρέμη όλόκληρο άπ’ τη βαθεία συγκίνησί της...

Και... κατάλαβε, ό Μπέρτ !

— Μ’ αγαπās λοιπόν κι’ έσύ ; ξεφώνισε σαν τρελλός άπ’ τη χαρά του.

—Ναι! ψιθύρισε με φωνή σβυσμένη ή νέα ύψωνοντας μ’ έγκυρτέρησι τολμηρή τό βλέμμα της τό δακρυσαμένο.

— Μά... μά τότε, στο διάβολο ό θιασάρχης, στο διάβολο κι’ ή προσποιήσεις μου! ξεφώνισε ό Μπέρτ, σφίγγοντας τά γυμνά μπράτσα τής νέας στις χούφτες του. Μείνε λοιπόν κοντά μου, Πέγκυ μου, γιατί... γιατί κι’ έγώ σε λατρεύω.

‘Η Πέγκυ τον κύτταξε κατάματα, έκθαμβη κι’ αυτή με την σειρά της... “Εκανε κάτι να του πη, μά ή συγκίνησι την έπνιγε... ‘Ηταν τόσο ξαφνικό, τόσο άνέλπιστο αυτό πού άκουγε, ώστε τά στήθη της φούσκωναν οδυνηρά άπ’ τό ξεχείλισμα τής ευτυχίας της...

— ‘Επί τέλους μίλησες κι’ έσύ, καλέ μου! περιωρίστηκε να ψιθυρίση κατόπιν.

Κι’ έγειρε στην άγκαλιά του αγαπημένου της, ό όποιός την καταφιλούσε με παράφορη τρυφερότητα...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 22)

κειό χέρι, δείχνει «άνεξαρτησία σκέψεως» και «πρωτοτυπία στις ιδέες...» ‘Απαρράλαχτο άνοιγμα, μεταξύ τετάρτου και πέμπτου δακτύλου, παρουσίαζε επίσης και τό χέρι τής μεγάλης τραγωδού Σάρρας Μπερνάρ !

Ευχαρίστησα τον σοφό έπιστήμονα, ό όποιός μου ύποσχέθηκε να μου δείξη τό άτυτύπωμα τής παλάμης του Ντούγκλας Φαίρμπανκς, επίσης χαρακτηριστικό κι’ αυτό, καθώς και άλλων κινηματογραφικών άστέρων...

‘Αλλά περι αυτών θά μιλήσουμε σ’ άλλο φύλλο, δημοσιεύοντες επίσης και τη φωτογραφία του ώραίου και παγκοσμίου φήμης χειρομάντεως ευπατρίδου.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 43)

“Αξαφνα με πήρε τό μάτι της κοντά στο παιδι και μ’ εκύτταξε με πικρό μορφασμό στα χείλη.

“Υστερα έσφιξε τό κεφάλι στα χέρια της και ψιθύρισε σιγανά: «Έφυγε με τό άστρο», ενω από μακριά άκογόντουσαν φαιδρες κωδωνοκρουσίες.

Δέν πέρασε πολυς καιρός και πέθανε κι’ αυτή. Οι συγγενεις μοιράσανε όλα τα παιχνιδια του παιδιου στο ‘Ορφανοτροφείο. Έμένα με πήραν κάτι χέρια αδιάφορα και με πέταξαν έδω χάμου, όπου κοιτομαι μελαγχολικό και λυπημένο, γιατί δέν με ξαναχαϊδέψανε από τότε μικρά και μαλακά χεράκια.

Τότε όλα μαζί τα τσακισμένα, τα παραπεταμένα, τα λησμονημένα τα παιχνιδια, αναστέναξαν γιατί κανεις δέν τ’ αγαπούσε πειά... Και δέν άκούγόταν πειά, παρά ό θόρυθος των αναστεναγμών, μαζί με τό θρήνο του άνέμου.

Ξαφνικά όλος ό τόπος πλημμύρισε φως. ‘Ο κόσμος ύποδεχότανε με φώτα και φωνές, μ’ ευχές και θόρυθο τον καινούργιο χρόνο. “Ενα άστρο έφάνηκε επάνω στον φεγγίτη και γέμισε από φως τό σκοτεινό δωμάτιο. Και χωρίς να ξέρουν τό γιατί, όλα τα φτωχά τα πραγματάκια, πού ντρεπόντουσαν γιατί άσχήμηναν κι’ επάληψαν και τά είχε φάει ό σκόρος, αισθάνθηκαν χαρά μεγάλη.

... ‘Η καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν για τό νέυ χρόνο. “Ολα τα ώρολόγια, μεγάλα και μικρά, σημαίνανε σαν να τον χαίρετιζουν, και από παντου τώρα άκούγότουσαν φωνές, πού φαινότουσαν, σαν να ήσαν φωνές όλων των άστρων, όλων των άψύχων, όλης τής φύσεως πού άντιλαλούσε πανηγυρικά και χαρμόσυνα :

‘Αρχιμηνά κι’ αρχιχρονιά,

κι’ αρχή καλός μας χρόνος . . .